

τέχνη του συγγενεύει πολὺ μετὰ τὴν τέχνην τοῦ Λάμπρου Πορφύρα καὶ δὲ λέγει παρὰ ὅ,τι πρέπει νὰ εἰπωθῇ. (Σ. τοῦ Ν. — Νὰ δοῦμε ὅμως τί θὰ πούνε γιὰ τὴ σύγκριση κ' οἱ ἐνδιαφερόμενοι!)

«Ἐντελῶς διαφορετικὸς εἶναι ὁ Ἀπέθοντος τοῦ Σωτήρη Σκίπη, ἐντελῶς διαφορετικὸς, δηλαδὴ λιγώτερο σεμνὸς καὶ μετρημένος, ἀλλὰ ὅλος φανταχτερός ἀπὸ χαρίσματα τῆς φαντασίας καὶ τοῦ λόγου, πού κ' ἡ ἀπλοχερίά τους ὁκρά μορεῖ γὰ καταντήση ἐλάττωμα, ἀμα συλλογιστοῦμε τὴν ἐλληνικὴν καθαρότητα. Τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι βέβαια ἐν' ἀπὸ τὰ πρωτοτυπώτερα πού ἔγραψε ὁ Σκίπης, κ' ἐν' ἀπὸ τὰ δυνατώτερα, μέσα στὴν παραγωγή τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας...» Καὶ δίνοντας μιὰ σύντομήν του ἀνάλυσιν, βεβαιώνει ὁ κριτικὸς τίς μεγάλες ὁμορφίαι πού στολίζουν τὸ ποίημα, μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅμως γιὰ μερικὰ σημεῖα τῆς τεχνουργίας του.

Τὸ ἄρθρον τελειώνει μετὰ δύο λόγια γιὰ τὰ Πατριωτικὰ Ποιήματα τοῦ κ. Ἀλέκου Γαλανοῦ, «αὐτοῦ θυμίζει ἡ φόρμα τους τὴν Παράσχον, μὰ ὁ ποιητὴς ἔχει βέβαια λιγώτερον δύναμιν ἀπὸ τὸ Βαλαωρίτη».

Σ' ΕΝΑ τοῦ ὑπερλυσικὸ ἄρθρον στὴν «Ἀθήναι» ὁ κ. Timeson, μῦθο πού μένει πάντα τῆς καθαρεύουσας ἀσπονδὸς ὑπέρμαχος, δίνει μιὰ χρήσιμη πληροφορία γιὰ τοὺς δικούς μας. Λέμε γιὰ τοὺς δικούς μας, γιατί αὐτοὶ καὶ μόνοι ἀντιπροσωπεύουν τὴ νεοελληνικὴν φιλολογίαν, καὶ τὸ ἄρθρον του γιὰ τὴ νεοελληνικὴν φιλολογίαν μιλάει. Προσκαλεῖ ὅλους τοὺς «παρ' ἡμῖν φιλολογοῦντας» νὰ στέλνουν τὰ ἔργα τους στὴν κ. Camillo Cessi, καθηγητὴ τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματολογίας στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κατάνης (Σικελίας). Ὁ σοφὸς Ἰταλὸς ἐλληνιστὴς ἔχει ἀναλάβει νὰ γράφῃ κριτικὰ καὶ νὰ γνωρίζῃ στοὺς συντεπότες του τὰ ποιητικὰ, δραματικὰ καὶ κάθε λογῆς φιλολογικὰ προϊόντα τοῦ νεώτερου ἐλληνισμοῦ.

ΣΤΟ Παρίσι ἄρχισε τελευταῖα καὶ βγαίνει κάθε μῆνα ἓνα περιοδικὸν μετὰ τὸν τίτλον «Les Mille nouvelles Nouvelles» (Τὰ Χίλια Καινούργια Διηγήματα). Τὰ διηγήματα εἶναι μεταφράσματα ἀπὸ ἔργα τῶν καλῶτερων διηγηματογράφων ὅλου τοῦ κόσμου καὶ πρωτότυπα γαλλικά. Στὸ φυλλάδιον τοῦ Μᾶνη, μὰζι μ' ἄλλα, ἰταλικά, γαλλικά, ἰσπανικά κτλ., δημοσιεύει καὶ τὸ Μαρίνο Κοντάρα τοῦ Ἀργύρη Ἑφταλιώτη, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ Phi-

léas Lebesgue καὶ τὸ Manoël Gahisto. Ζητήσανε μάλιστα τὴν ἄδεια νὰ μεταφράσουνε στὰ γαλλικά καὶ ἄλλα διηγήματα τοῦ Ἑφταλιώτη.

ΑΠΟ τὴ Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας μᾶς ἦρθε ἓνα βιβλίον γιὰ τὸ Σολωμό. Ἀνθολογήματα κριτικὰ καὶ βιογραφικὰ σὲ 152 σελίδες. Συγγραφεὺς του ὁ καθηγητὴς Giuseppe Barone (via S. Paolo, 5). «Γιὰ μᾶς τοὺς Ἰταλοὺς, λέγει στὸν πρόλογον, χρεὸς εἶναι νὰ διαβάσουμε καὶ νὰ νοιώθουμε τὸ Σολωμό, πού μεγάλωσε στὴ χώρα μας κ' ἔκαμε αὐτοῦ τὴ γυμνασιακὴ καὶ πανεπιστημιακὴ σπουδὴν του, ἔγραψε ποιήματα στὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἀγάπησε εἰλικρινὰ τὴν Ἰταλίαν, δόξασε καὶ τίμησε τοὺς μεγάλους τῆς λογογράφους, καὶ προσπάθησε ὁλοένα σφιχτότερος καὶ θερμότερος νὰ διατηρήσῃ τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀδερφωσύνης ἀνάμεσα στὴν «δύο λαούς». Τὸ βιβλίον τοῦ Μπαρόνε συνεχίζει τὴν παράδοσιν τῆς ἀδερφωσύνης αὐτῆς. Στηρίζεται κυρίως σ' ὅσα γράφανε ὡς τώρα γιὰ τὸ Σολωμό δικοὶ μας καὶ ξένοι κριτικοί. Γιὰ τὸ σκοπὸν πού γράφει, νὰ διηγήσῃ δηλαδὴ τὸν Ἰταλὸ ἀναγνώστην στὴν κατανόησιν τῶν ἔργων τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ, εἶναι τέλειον. Τὸ συμπληρῶνουνε στὸ τέλος δύο μελετοῦλες, μιὰ γιὰ τὸ Μ. Α. Κανίνην καὶ μιὰ γιὰ τὸ Γ. Κάννα, Ἰταλοὺς καὶ αὐτοὺς βιογράφους τοῦ Σολωμοῦ. Κάμποσα τυπογραφικὰ σφάλματα στὰ ἑλληνικὰ κείμενα κ' ἡ κακὴ γραφὴ ἀρκετῶν ἐλληνικῶν ὀνομάτων εἶναι τὰ ψεγάδια πού θάβρισκε κανεὶς δύσκολος νὰ τοῦ λογαριάσῃ.

ΚΑΙ μιὰ μεγάλη ἀληθινὰ εἰδηση γιὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Τυπώνεται πιά σὲ βιβλίον ἡ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιά», τὸ μεγάλο ἐπικὸ ποίημα τοῦ Κ. Παλαμά, ἀπὸ 4,000 στίχους σὲ 10 λόγους. Τὸ βιβλίον θάχῃ ποιητικὸν πρόλογον, τὸ «Γιὸ τῆς χήρας» καὶ γιὰ ἐπίλογον τὴν Ἡρωϊκὴν Τριλογία τοῦ ποιητῆ: δηλαδὴ τὸ Χαῖρε τῆς Τραγοῦδιος, τὴν Ὁδὴν στὸ θάνατον τοῦ Ἰφῆν καὶ τὴν Ὁδὴν στὰ Ἑκατόχρονα τοῦ Γαριβάλδη.

ΦΥΛΛΟΛΟΓΟΣ

Πολλὲς φορές ὁ τεχνίτης τῆς δημοτικῆς μας γλώσσας ἀναγκασμένος βρίσκεται ὅχι μόνον νὰ ἰδρώσῃ κεντῶντας ἀπάνω στὸ πανί, μὰ καὶ νὰ πεθάνῃ, ὁφαινόμενος τὸ ἴδιον τὸ πανί. Γιατὶ σὲ πολλὰ ἢ δημοτικὴ δὲ βοηθιέται μὴτε ἀπὸ τὴν παράδοσιν, πρὲς νὰ πρωτοπῇ πολλὰ πού συνηθίσαμε ὅπως ὅπως ἀλλοιώτικα νὰ τὰ διαβάσουμε.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Σ' ἓνα φίλον, σὶὰ ξένα)

Ἀθήνα, 3 τοῦ Θεριστῆ

... Γύριζε τὴν περασμένην βδομάδα ὁ Βασιλιάς μας ἀπὸ τὸ ταξίδι του στὴ Λόντρα. Ἀγορμὴ τοῦ ταξιδιοῦ ἡ κηδεὶα τοῦ γαμπροῦ του Ἐδουάρδου, τοῦ μακαρίτη βασιλιά τῆς Ἀγγλίας. Στὸ γυρισμό, πέρασε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τὴ Λόντρα, μίλησε μετὰ ὑπουργοὺς καὶ διπλωμάτες. Βράζει πάλε, καθὼς ξέρεις, τὸ Κρητικὸ ζήτημα, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἀρνησιν τῶν Κρητικῶν νὰ δεχτοῦνε στὴ Συνέλευσιν τοὺς Μουσουλμάνους πληρεξούσιους, δίχως ὅρκον στὸ Βασιλιά μας. Καὶ στὸ ταξίδι του, μίλησε καὶ μετὰ δημοσιογράφοις ὁ Βασιλιάς. Μιὰ του κουδέντα στὸ «Νέον Ἐλεύτερον Τύπον» τῆς Βιέννης — ἀληθινὴ ἢ φτιαγμένη, δὲν ξέρω — ἔκαμε τὸ νεοτούρκικο μπουλούκι νὰ σχολιάσῃ. Καὶ αὐτό, ἐνῶ προσμένανε οἱ καλοὶ μας γαῖτόνοι πὼς τὰ διάφορα κόλπα τους θὰ τὸ γυρίζανε πίσω τὸ Κρητικὸ ζήτημα. Φαίνεται ὅμως πὼς μετὰ τὴν πανισλαμικὴν ἐνέργειαν στὴν ἀγγλοκρατημένην χώραν τοῦ Νείλου δὲ μποροῦσε κ' ἡ Ἀγγλίαν νὰ τοὺς κἀνῃ τὸ χατήρι, ὅσο γιὰ τὴν Κρήτη. Στὶς δύο νότες πού δώσανε στοὺς Κρητικούς οἱ τέσσερις Δυνάμεις, εἶπανε μόνο πὼς θὰ λάβουνε τὰ μέτρα τους, ἀνίσως καὶ δὲ γίνουνε δεχτοὶ δίχως ὅρκον οἱ Μουσουλμάνοι. Τίποτ' ἄλλο. Φαίνεται μάλιστα πὼς οὔτε αὐτὸ δὲ θὰ λέγανε, ἂν οἱ Τούρκοι δὲν κἀνανε τὸ κόλπον νὰ σηκώνουνε τὸν ὄχλον τοὺς στὸ πόδι, ἂν οἱ βιεννεζικὲς ἐφημερίδες δὲν τοὺς ἐρεθίζανε λέγοντάς τους καθρὰ νὰ μᾶς κηρύξουνε τὸν πόλεμον.

Ἔτσι ἀρχίσανε τὸν ἰδιωτικὸν πόλεμον. Γενήκανε συλλαλητήρια· εἶπανε τὸ λόγο τους μπουφτηδες καὶ ἀρχιχαμάληδες· κηρύξανε τὸ μπουκόταζ, ὅπως λέμε γαλλίζοντας οἱ Ἀνατολίτες τὴν ἐγγλέζικη λέξιν πού ἐννοεῖ τὸν ἀποκλεισμό, ἀπὸ τὴ Μαύρην ὡς τὴν Ἀσπρὴν Θάλασσαν. Στὴ Σμύρνη καὶ Θεσσαλονίκῃ, τὰ ταμπούρια τοῦ νεοτουρκισμοῦ, ἀγριέψανε περισσότερο. Χύθηκε λιγὸστὸ αἷμα, κατὰ λάθος. Εὐτυχῶς στὴ Σμύρνη, ἡ παληκαρήσια διαγωγή τοῦ Λιάτη, ἀρχαγομάνου τοῦ προξενείου μας, βιάστηκε τὴ λύσανε τοὺς ἀπὸ τὰ χερότερα. Μαζεύανε κ' ἐθελοντὲς νὰ τοὺς στείλουνε στὰ σύνορά μας. Ἀπαιτοῦσανε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ τούρκικο οἱ Ἑλληνας ὑπῆκοι — ὅπως ξανάγεινε στὰ 56, πάλε γιὰ

νὰ τὸ τραγουδῶ, καὶ ἄς εἶναι καὶ μοναχὴ μου.

Τὴν ἔκοψαν τὴν ἀναπνοήν μου αὐτὰ τὰ λόγια. Τί μπόσκικος, εἶπα, καὶ δὲν τῆξερα πὼς εἶχα τέτοιο ἡρωϊκὸ κορίτσι μέσα στὸ σπῆτι! Τῆς ἄρχισα λοιπὸν τὸ τραγούδι. Πρέπει νὰ τῆς τραγουδοῦσα ὡς μισὴν ὥραν.

— Κι ἄλλο, κι ἄλλο, μοῦ κάνει σὰν τέλειωσα· κανένα πιδ ταιριαστὸ σὲ τέτοια βραδιά.

Καὶ με κοιτάζει μετὰ φλογισμένης ματιῆς.

Εἶμουν ἀκόμα πιδ μπόσκικος ἀπ' ὅ,τι θάρρεψα! Ὁλότελα σάστισα τώρα. Τὴν ἔδλεπα, καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ.

— Πιστεύεις τίς Ἀτσιγγάνες; με ρωτᾷ πρὶν νὰ τῆς μιλήσω. Ἦρθε μιὰ στὴν πόρταν μας σήμερον καὶ τὴν ἔβαλα νὰ μοῦ πῇ τὴ μοῖραν μου. Καὶ τί μοῦ εἶπε, θάρρεϊς; Ἀγαπῶ, λέει, ἐν' ἀγόρι εἶναι, λέει, ὡς δεκαπτὰ χρονῶν ἀγοράκι· καὶ τάγαπῶ λέει τόσο, πού πάω νὰ τρελλαθῶ.

Δὲν εἶχα πιά τώρα νὰ χάσω καιρό. Ἀναδε μετὰ γάλην φωτιά, κ' ἔπρεπε ἢ νὰ μᾶς κάψῃ καὶ τοὺς δύο, ἢ νὰ τὴ σβύσω.

Ἵσως μοῦ πῆς πὼς εἶμουν ἀκόμα πιδ μπόσκικος ἀπ' ὅ,τι θάρρεψα καὶ τὴ δευτέρην τὴ φορὰ. Μὰ ὁ νοῦς μου ταξίδευε μακριὰ, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν

καρδιά τῆς πατριώτισσας Μαριγῶς. Τὴν καληνύχτισα κ' ἔφυγα.

Η'

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ Κ' ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ

Τέτοια σπῆτια θὰ βρῆς ἐδῶ πέρα πολλὰ. Μὴν τὸ θαρρῆς ὅμως πὼς εἶναι ὅλοι τοὺς μιναρέδες σὰν τοῦ Θεωδωράκη τὸ σπῆτι. Ἐχει καὶ δύο τρία Ρωμιόσπιτα. Ἐκεῖ παραμέσα στέκουνταν ἓνα τὰ χρόνια κείνα, ἀνάμεσα σὲ κατὰ χαλάσματα, κοντὰ στοὺς Τούρκικους τοὺς μαχαλάδες. Ὁ νοικοκύρης του ἔρχονταν ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς Ἀνατολῆς. Τούρκικα μιλοῦσε ὁ Ἀναστάσης, μὰ τέτοια Τούρκικα καλὰ θὰ εἶτανε νὰ τὰ μιλοῦσε ὅλο τὸ «Γένος». Μεγάλον μάθημα τοὺς δίδασκε τοὺς πολλοὺς ὁ Ἀναστάσης, μὰ ποῖος τὸν ἀκούγε! Ἐδειχτε πὼς καὶ τὴ βάρβαρη γλῶσσαν τὴν κἀνετε ρωμαϊκῇ, σώνει νὰ εἶναι «ρωμαϊκῇ» ἐκεῖνα πού λές.

Εἶτανε ἠθασαυρὸς χωσμένος μέσα στὴν Πόλιν ὁ Ἀναστάσης. Πονοῦσε σὰν τὴ μάνα γιὰ τὸ παιδί τῆς, ὅταν ἔδλεπε πληγὴν στὴν πατρίδα του. Τούρκον ἔδλεπε καὶ φευκίζονταν, αὐτὸς πού γεννήθηκε στὰ

βάθια τῆς τουρκομλίτης Ρωμιουσύνης. Ἀ δὲν εἶτανε φαμελίτης στὴν Πόλιν, δίχως ἄλλο θὰ τὸν εἶχε τότες ἡ Κρήτη, πού τὴν πλημμύριζε ἡ φωτιά καὶ τὸ αἷμα. Θὰ πῆς, γιατί δὲν πῆγε, καὶ ἄς εἶταν καὶ φαμελίτης; Ἰσὶα ἰσὶα γιατί δὲν πῆγε μὴτε τοῦ λόγου σου μὴτε γῶ, καὶ ἄς μὴν εἶχαμε καὶ παιδιὰ. Ὁ Ρωμιὸς πρέπει νὰ εἶναι τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, νάχῃ σκοτωμένο τοῦλάχιστον ἓνα γονιὸν του, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ πάῃ στὸν πόλεμον. Ὁ πόλεμος γιὰ τὰ μᾶς δὲν εἶναι παιχνίδι καὶ γλέντι, καθὼς εἶταν ὡς προχτὲς σὲ μερικὰ μας βουνὰ, καθὼς εἶναι καὶ σήμερον σὲ τόπους πολιτισμένους, — ὁ πόλεμος γιὰ τὰ μᾶς εἶναι φοβερό πρᾶμα, μπαμποῦλος, δαίμονας, πού ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ θερίζῃ ζωές.

Κοίταξε τώρα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην τὴ μεριά, κατὰ τὴ θάλασσαν. Αὐτοῦ πού στέκει ἐν' ἀρχοντάδικον σπῆτι. Αὐτοῦ εἶταν τότες ἓνας Βολιώτης. Ὁ Βόλος εἶταν ἀκόμα Τουρκία. Μὰ ὁ Χαραλαμπίδης, μ' ἓνα χαρτάκι καὶ μερικὲς βοῦλλες ἀπάνω, τὸ κατάφερε ἀπὸ ραγιάς νὰ βαφτιστῇ «Ἑλλήν!» Πῆγαν καλὰ κ' οἱ δουλειές του, — κ' ἦρθε καὶ ρίξωσε μέσα στὴν Πόλιν. Ἔστησε αὐτὸ τὸ Κάστρο πού βλέπει, κ' ἔφερε μέσα τὴ λευτεριά μ' ὅλα τῆς τὰ καλὰ. Μήτε τοῦ πούλιου τὸ γάλα δὲν τοῦ ἔλειπε τοῦ Χαρα-

τὴν Κρήτη. Καὶ κοντὰ στὰ ἄλλα ἐμποδίσανε τοὺς ἐργάτες νὰ μπουῖν ἀπὸ τὴ Μακεδονία, στὴ Θεσσαλία γιὰ τὸ θέρο. Θέλανε νὰ φέρουνε στὸ τούρκικο φιλότιμο καὶ τοὺς Ἀρβανίτες, νὰ πιάσουν τὴν ἐπανάσταση. Μὰ ὅσοι Ἀρβανίτες δὲν εἶναι στὰ βουνὰ ἐπαναστάτες, οὐτε στὰντικητικὰ συλλαλητήρια δὲν πήγανε.

Φκίνεται πὼς στὴν περίστασι αὐτὴ ἔκαμε καλὰ τὸ χρέος τῆς ἡ Κυβέρνησι τοῦ Δραγοῦμη, δίχως νευρικές ἀντάρες. Λένε μάλιστα πὼς λιγοθύμησε ὁ βεζύρης Χανκῆς, τὸ νευρόσπαστο τῶν Νεότουρκων, ἅμα ὁ Γρυπάρης, τελειώνοντας ὅσα εἶχε νὰ τοῦ πῇ, ἐφύγε ἀπὸ τὸ βεζυρικό του ὄντα. Μὰ πάλε, σὰν ξελιγοθύμησε, φώναξε πὼς προτιμᾷ νὰ πέσῃ παρὰ νὰ τὸν ποῦνε προδότη στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης. Ὡς τόσο, γύρισε στὴν Πόλη ἀπὸ τὴν Ἀρβανιτιά, καὶ ὁ διχτάτορας Σεφκέτ, μετὸν καινούριο τίτλο του, ἀρχιστρατήγος μαζί καὶ ἀρχιναύαρχος, καὶ, λογικώτερος αὐτός, σύστησε μετριοπάθεια. Εὐκολος δὲν εἶταν ὁ πόλεμος, ἀφοῦ ὅλ' ἡ Τουρκία δὲν τὰ βγάζει ἀκόμα πέρα μετὰ τῆς ἐπαναστατημένη ἐπαρχία, μ' ὅλα τῆς ἀνακουωθέντα πὼς ἔσθῃσε ἡ φωτιά.

Τέλος πάντων, εἶναι σήμερὰ κάπως ἡσυχώτερα τὰ πράγματα. Μόνο ποὺ ὁ Βαλῆς τῆς Σμύρνης δὲ θέλει νὰ ξέρῃ πιά τὸ Διάτη, καὶ τὸ μπουκοτάζ γίνεται ὁπωσδήποτε. Καὶ τὸ Κρητικὸ στὴν ἴδια θέση. Οἱ Κρητικοὶ μας, μ' ἐπικεφαλῆς τὸ Βενιζέλο (ποὺ μιά περαστικὴ του ἀρρώστεια μᾶς ἔκανε κ' ἐδῶ νὰ ζαλιστοῦμε), ξέρουνε τί θέλουνε καὶ πὼς νὰ πολιτεύονται σὲ κάθε ἀνεμοζάλη. Καὶ φκίνεται ἀποφασίστηκε τὸ διπλωματικὸ συμβούλιο γιὰ τὴν Κρήτη νὰ γίνῃαι στὸ ἐξῆς στὴ Λόντρα μετὸς πρέσβεις, ὅπως ἄλλοτε στὴ Ρώμη...

Σοῦ γράφω, καθὼς βλέπεις, τὰ σπουδαιότερα τῆς ἐβδομάδας, δίχως περιττές γνώμες καὶ ἰδέες, δικές μου ἢ ξένες. Ἔτσι θὰ προσπαθῶ νὰ κάνω κάθε ὀχτώ. Τί νὰ σοῦ ἔλεγα, π. χ. γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Βασιλιά; καὶ γιατί ἔμεινε λίγες μέρες στὴν Πάτρα, καὶ γράφουν οἱ φημερίδες τὸ μακρὺ καὶ τὸ κοντὸ τους ἂν πρέπη νὰ τοῦ κἀνῃ ἐδῶ ὑποδοχὴ ὁ λαὸς ἢ ὄχι; Ἡ τί γιὰ τὸ ἀνοιχτὸ γράμμα ποὺ τοῦ γράφει ὁ κ. Μαυρομιχάλης ὁ Κυριακούλης, ζητώντας του νὰ πᾶψῃ τὴν Κυβέρνησι καὶ νὰ διορίσῃ ἄλληνε γιὰ νὰ κἀνῃ βουλευτικές ἐκλογές; Ἡ τί γιὰ τὶς διαφωνίες τάχα Βασιλιά καὶ Δραγοῦμη

λαμπίδη. Ὡς καὶ τὴ μαγεύρισά του ἀπὸ τὴ λεύτερη Ἄντρο τὴν εἶχε φερμένη.

Πήγαινε κάθε βράδυ στὴ «Λέσχη» καὶ διάβαζε τὶς ἐφημερίδες ὥσπου νὰ ψηθῇ τὸ φαεῖ. Κ' ἔτσι μάζευε μέσα του ἐνθουσιασμό.

Τέτοιους «Ἑλληνας» θὰ ξέρης πολλούς. Ἄλλους ἀπὸ φιλότιμο, καὶ ἄλλους ἀπὸ σφερό. Ἐβαλαν καὶ αὐτοὶ τὴ λιονταρήσια τους τὴν προβοιά. Ἡ προβοιά τους ἔχει, θὰ πῇς μερικὲς τρύπες,—παλιάς φώρας σημάδια. Μὰ ὅτι καὶ ἂν πῇς, λιονταρήσια προβοιά εἶναι. Στὴν ἀνάγκη, τὴν πετοῦν καὶ ἀπὸ πάνω τους.

Μελετημένα καὶ λογαριασμένα πράγματα. Ὅχι τρέλλες.

Θ'

ΣΤ' ΑΗ ΓΡΗΓΟΡΗ

Ὡρα μας εἶναι νὰ σηκωθοῦμε καὶ νὰ πᾶμε νὰ προσκυνήσουμε τὸ μεγάλο τὸν ἅγιο τῆς Ρωμοσύνης, τὸν Ἄη Γρηγόρη. Μεγάλοι ἅγιοι καὶ ὁ Γερμανός, καὶ ὁ Διάκος, καὶ ὁ Παπαφλέσας. Μὰ ὁ Ἄη Γρηγόρης εἶτανε σὲ ἀλήθεια Παναγιώτατος. Μήτε

καὶ τὸ ὑπερησυχὸ ταξίδι τοῦ Καλλέργη, ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὡς τὴν Πάτρα; Κοντὸς ψυλμὸς ἀλληλουΐα. Ἀπόψε φτάνει ὁ Βασιλιάς στὴν πρωτεύουσα, καὶ, ἂν ἐλθῇ καμιά ἀπὸ τίς τόσες φήμες ποὺ βγήκανε στὴν ἀγορὰ—θὰ τὸ δῆς στὸν ἐρχόμενὸ μου.

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Μᾶς εἶπανε πὼς ἓνας λόγιος νέος καὶ τῆς μιχτῆς φανατικὸς θιασώτης, γιὰ νὰ μὴ γράφει τὰ χυδαῖα «γυναικῶν» καὶ «γυναικονομικῶν», ἔρριψε τὰ ὄρη, ὥστε τὰ ναχαῖα, γαμψῶν καὶ γαμψόνομα. Μοῦμψες νᾶχει ἡ καθαρεύουσα—πουρτοῦνα στὰ μπαμπάκια τῆς!—ἵνα τὸ ρῆμα αὐτοῦ ἀκολουθήσωμεν.

—Τὸ ἀκόλουθον συνταχτικὸ μαργαριτάρι ἀπὸ τὸ προσκλητήριον ποὺ τύπωσε γιὰ τὸ μνημόσυνο τοῦ Παλαιολόγου ὁ Πατρινὸς Σύλλογος «Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι»:

—«Αἱ σημεριναὶ περιστάσεις δόσιν μεγάλην πατριωτισμοῦ δεόμεναι καὶ ἀνυψώσεως τοῦ γοήτρου καὶ αἰσθηματος παρὰ πάσῃ Ἑλληνικῇ καρδίᾳ δι' ὧν ἐνθουσιῶντες θέλοντες πράξει ἀντάξια τῶν προγόνων μας ἔργα, παραφερόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐνθέου ζήλου ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ θρησκείας εἶναι βεβηλὸς πᾶν φανερὸν».

—Τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ τὸ κρεμάμε γιὰ παράσημο στὸ σέβρο τοῦ Μιστριώτη.

—Ὁ χρονογράφος τοῦ «Χρόνου» κ. Γ. Βλάχος, μ' ἄλλα λόγια, ὁ κ. Χρονοβλάχος, τὰ βάζει σὲ κάπιο του χρονοβλάχημα μετὰ τὸ «Νουμᾶ» καὶ μετὰ τοὺς «περὶ τὸν Νουμᾶν ἀνοήτους»... καὶ σπολλάτη του.

—Ἀράνταστὴ βιβλιονία στοὺς στρατῶνες τῶρα μετὰ τὴν γυνάστια τῶν ἐφείρων—καὶ μάλιστα μετὰ τὴ θεωρία ποὺ τὴ δάσκει ὁ λοχίας καὶ ποὺ κανεὶς δὲν τὴν καταλαβαίνει, ἀφοῦ γίνεται στὴν ὑπερκαθαρεύουσα.

—Ἐνας δικός μας ἀπὸ τ' Ἀνάπλι μᾶς ἔταξε νὰ μᾶς στείλῃ πολλὰ νόστιμα ἐπεισόδια ἀπὸ τοὺς στρατῶνες. Κ' ἓνας Πατρινὸς φίλος (ὁ κομψότερος ντυμένος φαντάρος ποὺ εἶδε ἴσαμε τώρα ὁ κόσμος!) μᾶς γράφει, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, καὶ τὰκόλουθα χαρακτηριστικά:

—«Ἐνας στρατιώτης προχτές, ὅταν τὸν ρώτησε ὁ λοχίας μας πὼς λέγεται ὁ βασιλιάς, ἀπάντησε: Παντελῆς! Ρωτάει ἓναν ἄλλον, καὶ κεῖνος!—Ποῦ τὸν ξέρω ἐγώ, χωριάτης ἄνθρωπος!—Τί καλεῖται πειθαρχία;—Ὁ ἓνας: Ὁ σεβασμὸς μας στὰ οὐράνια! Ὁ ἄλλος: Τὸ φιλότιμό μας καὶ ἡ οἰκογενειακὴ μας τιμὴ!

—«Νά, καὶ μερικὲς λέξεις ποὺ, φυσικά, τίς νιώθουν ὅλ' οἱ Ρωμιοὶ: Ἀορτηριούχος, δερμάτινος ἀορτήρ, χρεολόγιον (μερικοὶ τὸ λένε «ἀχρεολόγιον»), σχολίνος καθαρτήρ... καὶ ζήτω ἡ καθαρεύουσα, ποὺ θὰ μᾶς φτιάξῃ στρατό».

σπαθὶ μήτε τουφέκι δὲν πήρε στὸ χέρι του. Μὰ ἔπιασε μπόμπα μετὰ τὸ φιδίλι τῆς ἀναμμένο. Ἐσπασε ἡ μπόμπα παρακάιρα, καὶ ἀνέβηκε ὁ ἅγιος ὁ πατέρας στὸν οὐρανὸν, δίχως νὰ στείλῃ καὶ τοὺς Ἐξαποδῶ στὴν πατρίδα τους.

Τὰ ξέρεις ὅλα. Δὲ χρειάζεστανε δὲ καὶ πολλὴ σφαγὴ νὰ τοὺς ἡσυχάσουν τοὺς Πολίτες οἱ Τοῦρκοι! Νισάφι δὲν τόκαμαν οἱ Τοῦρκοι τὸ αἷμα τους. Ἀλύπητα τόχυσαν. Κ' ἐγίνε ἡ Πόλη τόσο ἡμερη καὶ καλὴ, ποὺ τώρα εἶναι πιὸ εὐκολὸ νὰ καταπιῇ Πατριάρχης τὴν πατερίτσα του, παρὰ νὰ ξαναρχίσῃ Πολίτης τέτοιο παράνομο τόλμημα.

Ἀς περάσουμε ἀπὸ τὴν ταπεινὴ αὐτὴ θύρα, καὶ ἂς μποῦμε στὸ ταπεινὸ μας τὸ χτίριο μετὰ τὸ μεγάλο τόνομα. Ἄν ξανακατέβαινε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον, ἴσια δῶ πέρα θάρχουνταν, καὶ ἂς τοῦ ἔστελν' ὁ Πάπας τὸν πιὸ πονηρὸ Καρδινάλη τοῦ νὰ τονε φέρῃ στὸν Ἅγιο Πέτρο. Ὁ Χριστὸς, ποὺ ἀνέβασε τὴν ταπεινὴν ὡς στὸν οὐρανὸν, ποὺ κατέβασε τὸν οὐρανὸν σὲ μιὰ φάτνη, ποὺ ζητοῦσε παθιασμένους καὶ ἁμαρτωλοὺς νὰ πονέσῃ μαζί τους, ἵπου ἄλλοῦ μποροῦσε νὰ βρῇ τόση ταπεινὴν, τόση πτωχεῖα, τόση ἁμαρτία, καὶ τόσα πάθη!

Ἐδῶ ποὺ περνοῦμε τώρα, μαρτύρησε τὸ πιὸ πι-

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μ. Ζωγράφ. Τὸ «Γικτὶ βιάζεσαι;» γιὰ τὸ τύωμα καὶ ὄχι γιὰ τὸ γράψιμο. Νὰ δεῖς, κεῖνο ποὺ μᾶς γράφεις τὸχομε κιόλας ἀποφασίζει. Λογαριάζουμε γλήγορα, ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα, ποὺ κλείνει τὸ Ἀ' ἔαμηνον τούτης τῆς χρονίᾳς, ν' ἀλλάξουμε πιά τὸ σκῆμα τοῦ «Νουμᾶ», νὰν τὸ βγάλουμε δηλ. τὸ φύλλο σὲ μικρότερο σκῆμα μετὰ 16 δι-στηλες σελίδες. Ἔτσι κ' εὐκολώτερα θὰ κρατιέται καὶ καλύτερα θὰ δένεται σὲ τόμο.—κ. Μ. Πετρ. στὸ Καστ. Δὲ σοῦ εἶπε κανεὶς πὼς εἶναι «τιποτένιο» τὸ ἐναντίο, εἶναι παραπολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευτεῖ. Στείλε μας καὶ τὴ συνέχεια.—κ. C. Neur... στὴ Γενέθ. Θὰ δημοσιευτεῖ. Σοῦ στέλνουμε τὸ φύλλο. Σὲ παρακαλοῦμε, στείλε καὶ τὴ συντρομή, γιὰτὶ πλερώνεται πάντα μπροστά.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μετὰ εἰκόνες τοῦ κ. Ν. Λύτρα).

—Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μετὰ εἰκόνες τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδης).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» δρ. 3,50.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

ὅτι σήμερον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥρα 10ην π. μ. ἐνεργηθῇ ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς καὶ ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ 25ῃ κλήρωσις τοῦ ἐκ δρ. 20,500,000, δανείου αὐτῆς, ἡ ὠρισμένη διὰ τὴν 1ην Ἰουνίου ε. ε.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρωτίδος δεκάτῃς ἀριθμοὶ ὁμολογίων μετὰ λαχνοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1910.

Ὁ Διοικητής

Σ. Στρογγί:

στό του παιδί, ὁ Ἄη Γρηγόρης. Σκύψε καὶ φίλησέ το αὐτὸ τὸ χῶμα. Πάρε μαζί σου γιὰ φυλακτήρι, καὶ ρίχτε ἀπὸνα σπυρὶ ὅπου βρεῖσαις δυὸ τρεῖς καὶ κρυφομιλοῦνε.

Μὴν παραξενεύεσαι ποὺ δὲ βλέπεις καλὴ μάρφια καὶ ράσα τριγύρω. Ὅλοι τους εἶναι στὴν ἐκκλησίᾳ, μαζί με τοὺς δώδεκ' ἀποστόλους τοῦ Πατριάρχου. Ἡ Ἀγιοσύνη του ὅμως εἶναι γέρος, εἶναι καὶ λιγάκι ἀνείμπορος, κ' ἔμειν' ἀπάνω. Ὡρα νὰ τοῦ κάμουμε βίξιμα. Εἶναι καλὸ γεροντάκι. Σύστημα δὲν τὸχομε νὰ φανερωνοῦμαστε κεῖ ποὺ πηγαίνουμε, μὰ στὴν Ἀγιοσύνη του πρέπει, θαρρῶ, νὰ φανερωθοῦμε. Πρῶτο, ποὺ εἶναι ὁ ἐθνικός μας πατέρας. Δεύτερο, ποὺ ἔχουμε κάτι νὰ τοῦ ποῦμε. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ τοῦ μιλήσουμε στὴ δική του τὴ γλῶσσα!

Κάθεταὶ ὁλομόναχος στὴ γωνιά καὶ διαβάξει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Δὲ σταίνουμε καρτέρι μετὰ τὰ βόλια μετὰ τὰ τραγούδια σὰς κερτεροῦμε. Τραγουδιστάδες εἵματτε καὶ χαροκόποι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ